

СЕМАНТИЧНА ДЕВІАЦІЯ ЯК ПРОЯВ СТИЛІСТИЧНОГО ПРИЙОМУ ВИСУНЕННЯ В ОПОВІДАННЯХ FLASH FICTION

Анотація. Стаття присвячена дослідженню девіації як прояву стилістичного прийому висунення в сучасних оповіданнях flash fiction американських письменників. Актуальність роботи полягає у популярності жанру flash fiction у США, у відсутності у вітчизняній лінгвістиці комплексних досліджень прийому висунення в оповіданнях flash fiction. У роботі розглядається якісний аспект висунення (Дж. Ліч), одним з основних проявів якого є семантична девіація. Результати дослідження виявили, що в оповіданнях flash fiction основними стилістичними засобами семантичної девіації є оксиморон, антитеза, авторська метафора та гра слів. Семантична девіація виявляється в такій сильній позиції як заголовок (Д. Геліф, Ф. Макміллан). Оксиморон та антитеза в оповіданнях справляють значний емоційний ефект толерантності, поваги і співчуття до людей зі складними долями.

Ключові слова: висунення, якісний аспект висунення, девіація, стилістичний засіб, гра слів, оксиморон.

Yemets Oleksandr, Zakharchuk Anastasiia

Khmelnitskyi National University

SEMANTIC DEVIATION AS A DEVICE OF FOREGROUNDING IN FLASH FICTION STORIES

Summary. In the article, the semantic deviation in the flash fiction stories of the contemporary American writers is considered. Deviation is a type of foregrounding, the fundamental stylistic device. Foregrounding is defined as the ways of text organization aimed at attracting the reader's attention (I.V. Arnold). Two types of foregrounding are singled out – deviation and parallelism (G. Leech). Deviation refers to some violation of the language norm. The scientists suggest lexical, semantic, morphological, graphical deviation (M. Short). Flash fiction is a genre of short stories which is gaining popularity in the USA and other countries. Flash fiction stories are usually 2-3 pages long, and therefore different types of qualitative foregrounding are especially important. We investigated 20 flash fiction stories from two collections (2006, 2015) and determined the major stylistic devices which realize semantic deviation. One of our conclusions lies in the fact that the authors use such type of semantic deviation as oxymoron in a strong position – the title (D. Galef, F. Macmillan). In the stories by L. Wilson, D. Galef, M. Budman, G. Paley and R. Carney semantic deviation is realized with the help of antithesis, oxymoron, original metaphor and play of words. The article considers the semantic deviation as a manifestation of the reception of advancement in flash fiction stories based on paradox and original metaphors. In these texts deviation is a part of another type of foregrounding – stylistic convergence, according to the classification of I.V. Arnold. The use of these stylistic devices not only reveals the author's talent and attracts the reader's attention but also produces a strong emotional effect, emphasizes the ideas of tolerance and sympathy irrespective of the age and race of people. In flash fiction stories, there is a tendency for short headlines. They are mostly nominative and concise, because they consist of one or more words. The prospects of further research lie in the study of other types of deviation, in particular morphological and lexical deviations, in the contemporary short stories.

Keywords: foregrounding, qualitative aspect of foregrounding, deviation, stylistic device, play of words, oxymoron.

Постановка проблеми. У сучасній американській літературі все більше набуває популярності жанр короткого оповідання, зокрема оповідання flash fiction. Це короткі оповідання обсягом 2-3 сторінки. На сьогоднішній день вийшло 3 збірки оповідань 1992-го, 2006-го та 2015-го років. Серед авторів останніх збірок – такі відомі письменники як Джон Апдайк, Грейс Пейлі, Дон Ші та інші. Важливою рисою оповідань flash fiction є реалізація прийому висунення. Висунення являє собою фундаментальний прийом стилістики. Основи теорії висунення були сформульовані російськими формалістами та Празькою школою. Лінгвістичні аспекти прийому висунення розроблено такими вченими, як М. Шорт, Д. Ліч, І.В. Арнольд. В останнє десятиліття прийом висунення та його прояви, такі як конвергенція, ефект ошуканого очікування, досліджувався такими науковцями, як Д. Доутвейт, В. ван Пір, О.В. Ємець, В.Є. Годіон, Г.В. Чеснокова, Г.К. Морозова та інші. Разом з тим є лише окремі розвідки, присвячені вивченню висунен-

ня в сучасних коротких оповіданнях американських письменників.

Актуальність нашого дослідження полягає в популярності жанру flash fiction у США та інших країнах, у значному інтересі дослідників до характеристики цих творів та у відсутності комплексних досліджень стилістичного прийому висунення та його проявів в оповіданнях flash fiction у вітчизняній лінгвістиці. **Об'єктом** даного дослідження є девіація як прояв стилістичного прийому висунення в сучасних художніх творах.

Матеріалом дослідження є збірки сучасних американських оповідань зі збірок “Flash Fiction Forward” 2006-го та “Flash Fiction International” 2015-го років.

Методи дослідження включають метод лінгвостилістичного аналізу, метод лінгвопоетичного аналізу, метод контекстуального аналізу.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Теорія висунення є однією з основ стилістики. Сам термін “висунення” або “висування” (англ. foregrounding) походить з мистецтва живо-

пису, що означає розміщення найбільш важливих частин мистецького твору на першому плані [10, с. 93]. Зокрема, теорія висунення була сформульована російськими формалістами (Р. Якобсон, В.Б. Шкловський) та Празькою школою лінгвістики, зокрема Я. Мукаржовським у його роботі “Мова літературна і мова поетична”, як принцип пояснення різниці між поетичною і повсякденною мовою [4, с. 13]. Запропонований термін “выдвижение”, пізніше “aktualizace” у 1960-х термін був перекладений на англійську мову П. Гарвіном як “foregrounding”.

Вчені дають різні визначення терміну “висунення”. Одне з найкращих визначень стилістичного прийому висунення належить І.В. Арнольд: “Висунення – це такі способи організації тексту, які фокусують увагу читача на певних елементах повідомлення” [1, с. 99]. Проте, О.В. Ємець вважає, що у цьому визначенні слово “певні” слід замінити на словосполучення “семантично і прагматично важливі” і визначити висунення як принцип організації художнього тексту, яке зосереджує увагу читача на прагматично важливих елементах висловлювання [4, с. 214].

Джеффри Ліч вказує, що термін “висунення” відноситься до способів, за допомогою яких ми ментально відзначаємо незвичність мовних засобів, що відходять від норми [14, с. 16]. Зокрема, М. Халлідей розглядає висунення як “обґрунтоване виділення” (англ. motivated prominence) – “феномен лінгвістичного підкреслення, відповідно до якого деякі риси тексту виступають на передній план” [7, с. 81].

На думку В. ван Піра, висунення передбачає динамічну взаємодію між автором, текстом (художнім) та читачем. Для читача висуненням є провідником в інтерпретації та оцінці тексту. Автор тексту за допомогою висунення здійснює вплив на читача. Таким чином, за допомогою тексту як лінгвістичної матеріалізації індивідуальних та соціальних ідей встановлюється взаємодія між автором та читачем [3, с. 416].

У свою чергу Джеффри Ліч виділяє два аспекти висунення – кількісний і якісний. **Кількісний аспект** означає відхилення (deviation) від частотності використання мовних засобів. **Якісний аспект** означає відхилення від самої мовної норми, мовного коду [14, с. 38]. Якісний аспект реалізується за допомогою ефекту ошуканого очікування, який виражається у несподіваних кінцівках у гумористичних текстах, а також лексичних, морфологічних і семасіологічних засобів девіації. Тоді як кількісний аспект висунення може бути реалізований за допомогою надмірності різних видів повторів у тексті [1, с. 100].

В останні роки дослідники проявили інтерес до стилістичного аналізу короткого оповідання. Зокрема, О.А. Бабелюк виділяє полістилістичність як ключову ознаку американської малої прози [2]. К.І. Шпетний досліджує лінгвістичні, когнітивні та прагматичні особливості дискурсу короткого оповідання [9]. В.С. Годіон визначає паралелізм як тип висунення [3]. Детальне дослідження девіації на основі поетичних текстів міститься у роботах Г.К. Морозової та Г.В. Чесновокової [7]. У вітчизняній стилістиці є лише поодинокі роботи з аналізу оповідань flash fiction, зокрема у роботах О.В. Ємця [18] та

А.О. Захарчук [5]. Разом з тим, комплексне дослідження девіації як прояву висунення, зокрема в оповіданнях flash fiction не проводилося.

Мета нашого дослідження полягає у виявленні лінгвістичних засобів створення девіації в оповіданнях flash fiction, у визначенні основних функцій цього прийому у збірках 2006-го та 2015-го років.

Виклад основного матеріалу. У сучасній стилістиці існує два підходи щодо класифікації типів висунення. І.В. Арнольд виділяє три типи висунення: **зчеплення, стилістичну конвергенцію та ефект ошуканого очікування**. Вона називає прийоми висунення принципами “ширшого діапазону” та розглядає їх як текстоформуючі утворення, які виконують низку функцій. Окремо ці типи були описані різними вченими: зчеплення – С. Левіним, стилістична конвергенція – М. Ріффатером, ефект ошуканого очікування – Р. Якобсоном, проте саме І.В. Арнольд об’єднала їх у систему [1, с. 79].

Окрім класифікації типів висунення І.В. Арнольд існує також інший підхід. Західні стилісти, зокрема Мік Шорт, Джеффри Ліч, Ден Макінтайр визначають два основні типи висунення: **девіацію і паралелізм** [14, с. 10–14].

Девіація – це феномен, коли загальновідоме правило неочікувано порушується, тобто відхилення від мовної норми. У результаті створюється несподіванка, яка привертає увагу до форми тексту, а не до його змісту [7, с. 81]. Девіація взагалі трактується дуже широко і може включати лексичні неологізми, граматичну транспозицію, тропи, зокрема метафору, оксиморон, гіперболу та інші стилістичні засоби [4, с. 13]. За словами Джеффри Ліча, явище девіації як основа висунення має підштовхнути читача до пошуку імпліцитного значення. У цьому полягає його основний ефект – поштовх до образної інтерпретації читачем [14, с. 126].

В. ван Пір визначає поняття девіації як вибір лінгвістичних одиниць, які зазвичай знаходяться поза межами стандартного вибору [17, с. 22]. У свою чергу Мік Шорт виділяє фонетичну, морфологічну, графологічну, лексичну, граматичну та семантичну девіації [16, с. 37].

Лексичні девіації – це, як правило, неологізми або окаціоналізми, тобто мовні одиниці, які створюються за необхідності і використовуються лише в конкретному контексті [7, с. 81]. Наприклад, у зв’язку з тим, що принц Великої Британії Гаррі зі своєю дружиною, британською герцогинею, Меган Маркл вирішили відмовитись від королівських титулів, з’явився неологізм у якості назви цієї події – *Megxit*. Він складається з імені британської герцогині Меган (*Meghan*) Маркл та слова *exit* (вихід), аналогічно неологізму *Brexit* [13].

Графічна девіація – менше поширений вид девіації у прозових текстах – це візуальна зміна, незвичайне обрамлення тексту. Цей вид може бути представлений застосуванням курсиву, напівжирного шрифту, підкреслення, капіталізації або переносу та здебільшого використовується у текстах реклами [7, с. 82].

Семантична девіація – це процес, у результаті якого читач зосереджується на розумінні переносного значення. Найпопулярнішими засобами семантичної девіації є тропи (метафори, порівняння

тощо) [7, с. 82]. Яскравим прикладом є фрагмент із твору Д. Томаса: *These two candles, like two girls, must blush over my bed. These girls must shelter me* [8, с. 20]. У фрагменті містяться антропоморфне метафоричне порівняння, за допомогою якого автор зіставляє свічки з дівчатами та олюднює їх.

Ефективним засобом затримати увагу читача на важливих моментах є їх розміщення в **сильній позиції**, тобто на таке місце в тексті, де вони психологічно особливо помітні. І.В. Арнольд вважає, що сильними позиціями є початок або кінець тексту або його формально виділені частини [1, с. 69].

У наш час в американській літературі жанр короткого оповідання, а особливо оповідання flash fiction (“проза спалаху”, “миттєва проза”), переживає справжній розквіт, проте окрім нього існують також такі жанри: шестислівне оповідання (six-word story), міні-сара (minisaga або dribble), мікропроза (microfiction або drabble), оповідання обсягом до 50 та 100 слів відповідно, твіттература (twitteratura), sudden fiction (з англ. – “раптова проза”), оповідання обсягом до 280 та 750 слів відповідно, мікрооповідання (micro-story) та дуже коротке оповідання (short short story) [6, с. 195].

Оповідання flash fiction з'явилися та почали набувати широкої популярності наприкінці ХХ-го століття. У 1992-му р. вийшов друком перший збірник оповідань “Flash Fiction”, у 2006-му р. – другий збірник “Flash Fiction Forward”, що містить 80 коротких творів [11]. У 2015-му році видано третю збірку коротких оповідань “Flash Fiction International” [12]. Багато видатних, хоча маловідомих українській аудиторії, письменників працюють у жанрі flash fiction. Наприклад, Джон Апдайк, Дон Ші, Девід Геліф та інші. Оповідання жанру flash fiction характеризуються невеликим обсягом, зокрема 500-1000 слів, тобто 2-3 сторінки [11, с. 12].

Ми проаналізували дві збірки оповідань “Flash Fiction Forward” (2006) і “Flash Fiction International” (2015) під редакцією Джеймса Томаса, Роберта Шапарда та Крістофера Мерілла. Загальна кількість творів складає 80 оповідань, серед них для дослідження ми виокремили 20 оповідань, які містять найбільш експліцитні, емоційні та експресивні приклади прийому висунення. У частині оповідань автори часто використовують семантичну девіацію, виражену розгорнутими оригінальними метафорами та парадоксом.

Сильні позиції, зокрема заголовки і кінцівки творів, відіграють значну роль в оповіданнях flash fiction. У цих оповіданнях спостерігається тенденція до коротких заголовків. Вони переважно номінативні та лаконічні, адже складаються з одного або декількох слів.

Письменниця Франкі Макміллан у заголовку оповідання “Truthful Lies” [12, с. 95] використала оксиморон, що є проявом девіації. Зокрема, оксиморон надає оповіданню парадоксальності, яка пронизує увесь твір, адже окрім заголовку авторка повторює цей стилістичний прийом також на початку та в кінці оповідання, що передає настрій оповідача та змушує читача розмірковувати, що є правда, а що ні. Таким чином, з перших рядків автор наптовхує читача на пошук імпліцитного значення, наділяє текст прагматичним ефектом та надає йому експресивності.

Не менш вражаючим є заголовок оповідання американського письменника Девіда Геліфа “My Date with Neanderthal Woman” [11, с. 110], який містить парадокс, що реалізується за допомогою оксиморона. Заголовок лаконічно передає прагматично важливу ідею твору, адже сюжет оповідання полягає в зустрічі сучасного чоловіка та неандерталки, людей з різних епох та культур, які попри суттєві розбіжності у поведінці та світогляді знаходять взаєморозуміння та кохання.

У нашому дослідженні ми розглянемо семантичну девіацію як прояв прийому висунення в оповіданнях flash fiction на основі парадоксу та оригінальних метафор.

Найбільш емоційний зразок семантичної девіації присутній в оповіданні Дона Ші “Jumped Down”. У творі йдеться про парамедика, робота якого полягає у порятунку життя людей, які хочуть покінчити самогубством. Автор дає парадоксальний опис стану чоловіка, який мить тому здійснив самогубство:

He was dead, but he hadn't died yet [11, с. 124].

Семантична девіація реалізується у цьому фрагменті за допомогою оксиморону.

Іронічний характер створює багаточленна стилістична конвергенція з використанням семантичної девіації в оповіданні Девіда Геліфа “My Date with Neanderthal Woman”:

Yes, I know all the objections. Some couples are separated by decades, but we're separated by millennia. I like rock music and she likes the music of rocks. I'm modern Homo Sapiens and she's Neanderthal, but I think we can work out our differences if we try [11, с. 111].

У даному випадку автор використовує антитезу (modern Homo Sapiens – Neanderthal), авторську метафору (music of rocks), гру слів (rock music – music of rocks). Метафора та гра слів є різними проявами семантичної девіації. Антитеза та гра слів надають оповіданню парадоксальності, експресивності та емоційності. Автор за допомогою стилістичних прийомів підкреслює ідею про взаєморозуміння двох людей абсолютно різних культур та епох, що є свідченням культурної толерантності.

Не менш яскравий приклад семантичної девіації міститься в оповіданні Лі Вілсон “Bullhead”.

Every story is true and a lie. The true part of this one is: Love and the memory of love can't be drowned. The lie part is that this is good thing [11, с. 100].

Багаточленна стилістична конвергенція у цьому уривку реалізується через оксиморон (every story is true and a lie), метафору (love and the memory of love can't be drowned) та антитезу (the true part – the lie part). Оксиморон надає тексту парадоксальності. Метафора передає головну думку оповідання. Автор хоче донести, що не можливо “потопити” кохання та пам'ять про нього, тобто забути. Антитеза приносить у текст ефект максимального контрасту з одного боку, а з іншого паралельні конструкції створюють враження циклічності та подібності ситуації. Авторка за допомогою стилістичних прийомів передає трепетне ставлення жінки до свого кохання.

Висновки і пропозиції. Ми можемо зробити висновок, що в оповіданнях flash fiction семантична девіація реалізується у сильних позиціях, зокрема у заголовках, як в оповіданнях Франкі Макміллан, Девіда Геліфа. Основними засобами

створення девіації є сполучення оксиморона з антитезою (оповідання Д. Геліфа, Л. Уїлсон, Ф. Макміллан), гра слів (оповідання Девіда Геліфа) і авторська метафора (оповідання Л. Уїлсон, Р. Карні,

М. Будмана). Перспективами подальших досліджень є визначення інших типів девіації, зокрема граматичної та лексичної девіацій в оповіданнях сучасних американських письменників.

Список літератури:

1. Арнольд И.В. Стилистика. Современный английский язык. Москва : Флинта: Наука, 2004. 384 с.
2. Бабелюк О.А. Американська постмодерністська проза малої форми: дифузія жанру чи жанрові різновиди? *Науковий вісник ДДПУ імені І. Франка. Сер. Філологічні науки*. № 1. 2014. С. 13–19.
3. Годіон В.С. Висунення як стилістичний прийом: емпірична парадигма. *Наукові записки Кіровоградського державного педагогічного університету. Сер. Філологічні науки*. 2015. С. 414–417.
4. Ємець О.В. Типи та прагматичний ефект висунення у сучасних художніх і газетних текстах. *Філологічний дискурс*. 2018. С. 213–220.
5. Захарчук А.О. Прийом висунення в класичній та сучасній поетичній прозі: перекладацький аспект. *Наукові доробки студентів Інституту філології*, 2020. URL: <http://ndsif.kubg.edu.ua/index.php/journal/article/view/53> (дата звернення: 27.01.2020).
6. Луцик В. Англійська мала проза: еволюція структури і літературної форми. *Актуальні питання гуманітарних наук*. 2013. № 7. С. 190–197.
7. Морозова Г.К., Чеснокова Г.В. Девіація як компонент створення ефекту висунення у поезіях Е.Е. Каммінгса. *Studia Philologica*. 2018. С. 80–87.
8. Стилистика англійської мови та аналіз тексту : методичні вказівки для студентів спеціальності “Філологія. Переклад” / О.В. Ємець. Хмельницький : ХНУ, 2017. 66 с. (англ.).
9. Шпетный К.И. Лингвистические параметры дискурса короткого-короткого рассказа. *Вестник МГЛУ. Сер. Гуманитарные науки*. 2017. С. 87–108.
10. Douthwaite J. Towards a Linguistic Theory of Foregrounding. Alessandra: Edizioni dell’Orso. 2000. 404 p.
11. Flash Fiction Forward. 80 Very Short Stories. London: W. W. Norton & Company, 2006. 238 p.
12. Flash Fiction International: very short stories from around the world. – New York – London : W.W.Norton, 2015. 273 p.
13. Lander M. ‘Megxit’ is the New Brexit in o Britain Split by Age and Politics. *The New York Times*, 2020. URL:<https://www.nytimes.com/2020/01/15/world/europe/harry-meghan-megxit-brexit.html> (дата звернення: 17.01.2020).
14. Leech, G. Language in Literature: Style and Foregrounding. Harlow, England : Pearson Longman, 2008. 234 p.
15. Leech G., Short M. Style in Fiction. A Linguistic Introduction to English Fictional prose. London : Pearson Education, 2007. 403 p.
16. Short M. Exploring the Language of Poems, Plays and Prose. Edinburgh : Pearson Education, 1996. 400 p.
17. van Peer W. Stylistics and Psychology: Investigations of Foregrounding. London : Croom Helm, 1986. 220p.
18. Yemets A. The Role of Stylistic Convergence in the Contemporary American Fiction. *Modern Science – Moderni veda*. 2017. № 7. P. 102–107.

References:

1. Arnold I.V. (2004). *Stilistika. Sovremennyy angliyskiy yazyk [Stylistics. Modern English]*. Moskva: Flinta: Nauka, 384 s. (in Russian)
2. Babelyuk O.A. (2014). *Amerykanska postmodernistska proza maloyi formy: dyfuziya zhanru chy zhanrovi riznovydy? [American Postmodern Small Form Fiction: Diffusion of Genre or Genre Varieties?]* *Naukovyy visnyk DDPU imeni I.Franka. Ser. Filolohichni nauky*, vol. 1, s. 13–19. (in Ukrainian)
3. Hodion V.Ye. (2015). *Vysunennya yak stylistychnyy pryom: empyrychna paradyhma [Nomination as a stylistic technique: an empirical paradigm]*. *Naukovi zapysky Kirovohradskoho derzhavnoho pedahohichnoho universytetu. Ser. Filolohichni nauky*. S. 414–417. (in Ukrainian)
4. Yemets O.V. (2018). *Typy ta prahmatychnyy efekt vysunennya u suchasnykh khudozhnikh i hazetnykh tekstakh [Types and pragmatic effect of nomination in contemporary art and newspaper texts]*. *Filolohichnyy dyskurs*. S. 213–220. (in Ukrainian)
5. Zakharchuk A.O. *Pryom vysunennya v klasychniy ta suchasniy poetychniy prozi: perekladatsky aspect [Nomination in classical and contemporary poetic prose: the translation aspect]*. *Naukovi dorobky studentiv Instytutu filohiyi*, 2020. URL: <http://ndsif.kubg.edu.ua/index.php/journal/article/view/53> (accessed: 27.01.2020).
6. Lutsyk V. (2013). *Anhliyska mala proza: evolyutsiya struktury i literaturnoyi formy [English prose: the evolution of structure and literary form]*. *Aktualni pytannya humanitarnykh nauk*. № 7. S. 190–197. (in Ukrainian)
7. Morozova H.K., Chesnokova H.V. (2018). *Deviatsiya yak komponent stvorennya efektu vysunennya u poeziyakh E.E. Kamminhsa [Deviation as a component of creating the effect of extension in the poetry of E.E. Cummings]*. *Studia Philologica*. S. 80–87. (in Ukrainian)
8. *Stylistyka anhliyskoyi movy ta analiz tekstu: metodychni vkazyvky dlya studentiv spetsialnosti “Filolohiya. Pereklad” [English Language Stylistics and Text Analysis: Guidelines for Philology Students. Translation]* / O.V. Yemets. Khmelnytsky: KHNU, 2017. 66 s.
9. Shpetnyy K.I. (2017). *Lingvisticheskiye parametry diskursa korotkogo-korotkogo rasskaza [Linguistic parameters of a short-short story discourse]*. *Vestnik MGLU. Ser. Gumanitarnyye nauki*. S. 87–108. (in Russian)
10. Douthwaite J. *Towards a Linguistic Theory of Foregrounding*. Alessandra: Edizioni dell’Orso, 2000. 404 p.
11. *Flash Fiction Forward. 80 Very Short Stories*. London: W. W. Norton & Company, 2006. 238 p.
12. *Flash Fiction International: very short stories from around the world*. New York – London: W.W.Norton, 2015. 273 p.
13. Lander M. ‘Megxit’ is the New Brexit in o Britain Split by Age and Politics. *The New York Times*, 2020. URL: <https://www.nytimes.com/2020/01/15/world/europe/harry-meghan-megxit-brexit.html> (accessed: 17.01.2020)
14. Leech, G. *Language in Literature: Style and Foregrounding*. Harlow, England: Pearson Longman, 2008. 234 p.
15. Leech G., Short M. *Style in Fiction. A Linguistic Introduction to English Fictional prose*. London: Pearson Education, 2007. 403 p.
16. Short M. *Exploring the Language of Poems, Plays and Prose*. Edinburgh: Pearson Education, 1996. 400 p.
17. van Peer W. *Stylistics and Psychology: Investigations of Foregrounding*. London: Croom Helm, 1986. 220 p.
18. Yemets A. *The Role of Stylistic Convergence in the Contemporary American Fiction*. *Modern Science – Moderni veda*. 2017. № 7. P. 102–107.